

Visul lui Iacov – împlinirea lui nou-testamentală

Geneza 28; Evrei 13.5b

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 24.01.2020, Actualizat: 24.01.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuție. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 28; Evrei 13.5b

Evrei 13.5b: Dumnezeu a spus: „Nicidecum *nu* te voi lăsa și cu nici un chip *nu* te voi părăsi.”

Scriitorul epistolei către Evrei se referă la întâmplarea plăcută relatată în Geneza 28. În Evrei 13.5 citim: „Nicidecum *nu* te voi lăsa și cu nici un chip *nu* te voi părăsi”. În felul acesta făgăduința făcută lui Iacov este aplicată la creștinul credincios, și pe drept putem trage concluzia, că în acea istorisire vedem penumbra tuturor lucrurilor bune care vor veni. În Geneza Dumnezeu vorbește unuia din patriarhi în vis, în epistola către Evrei dimpotrivă avem nu numai destăinuirea parțială a unui vis, ci și prezentarea deplină a persoanei Fiului.

În Geneza Iacov este privit ca pelerin, care se află în călătorie prin pustie și care a primit făgăduințe deosebit de mari și prețioase pentru sprijinirea pe drumul de întoarcere al lui spre casă. În epistola către Evrei avem aplicarea visului lui Iacov la creștinul credincios, în înțelesul lui deplin și bogat. Și în această epistolă credinciosul este privit ca străin în lumea aceasta și ca pelerin, care merge în întâmpinarea unei alte lumi (Evrei 11.13; 13.14), și o Persoană minunată este pusă înaintea lui, precum și adevăruri prețioase pentru sprijinirea în călătorie spre slavă.

Iacov vede în vis pe Domnul slavei la vârful unei scări care stă pe pământ și atinge cerul. Și epistola către Evrei începe cu marele adevăr, că Domnul slavei este în înălțime. Fiul „S-a așezat la dreapta Măririi, în locurile prea înalte”, după ce Și-a făcut lucrarea pe pământ. Această realitate măreață ocupă pe parcursul întregii epistole un loc deosebit.

În Evrei 1.3 ni se arată, cum El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, din pricina slavei Persoanei Sale; în Evrei 8.1 El este acolo ca Mare Preot al nostru; în Evrei 10.12 ca dovadă a lucrării făcute de El și în Evrei 12.2 ca Acela care a mers pe cărarea credinței și a ajuns la țintă.

În timp ce Domnul este văzut la vârful scării, la capătul celălalt al scării stă un om sărman, lipsit de putere, care deseori a eșuat, împovărat de slăbiciuni și înconjurat de ispite. Și în capitolul doi al epistolei către Evrei găsim oameni care au fost aduși pe drumul spre slavă, căci ei sunt apelați ca „mulți fii”, dar care încă au parte de carne și sânge. De aceea ei sunt supuși încă ispitelor și sunt înconjurați de slăbiciuni, au înaintea ochilor tot felul de nevoi, sunt expuși prigoanelor și împotrivirilor păcătoșilor și au de suferit necazuri (Evrei 2.14-18; 4.14,16; 10.33; 12.3; 13.3).

Apoi în vis între Domnul aflat la vârful scării și Iacov la capătul celălalt al scării erau îngerii, care urcau și coborau. Și în epistola către Evrei între Domnul aflat în înălțime, așa cum El ne este prezentat în capitolul 2, și noi sunt îngerii. Citim că ei sunt duhuri slujitoare, trimise să facă o slujbă acelor care vor moșteni mântuirea (Evrei 1.13,14). Deci la începutul epistolei avem o concordanță remarcabilă cu visul lui Iacov.

În afară de aceasta în această epistolă ne sunt prezentate cele două lecții mari, pe care Iacov trebuia să le învețe în Luz. Întâi: noi am fost primiți prin harul nespus de mare al lui Dumnezeu

și am fost făcuți moștenitori ai slavei și prin el suntem călăuziți prin pustie și duși în acel loc. În al doilea rând: Harul nespus de mare al lui Dumnezeu, care ne-a chemat la slavă, nu pune deoparte guvernarea lui Dumnezeu. Pe baza lui noi suntem disciplinați pe drumul spre slavă (Evrei 2.10; 12.6).

În continuare putem recunoaște în această epistolă cât de bogate sunt măsurile lui Dumnezeu, pe care El le-a luat pentru călătoria noastră prin pustie. Găsim astfel, cum Dumnezeu este pentru noi și ne dă orice binecuvântare, pe care harul Său a făgăduit-o odinioară lui Iacov. Primul mare adevăr, pe care El l-a făcut cunoscut lui Iacov, înainte ca el să fi înaintat cu vreun pas, este că el cu certitudine va ajunge la țelul călătoriei lui. Țara făgăduinței a fost garantată lui și seminței lui. În epistola către Evrei găsim mereu, că cerul ne este garantat. În Evrei 2.10 noi mergem în întâmpinarea slavei; în Evrei 3.1 găsim frați sfinți care au parte de chemarea cerească; în Evrei 4.9 este vorba de o odihnă, care urmează să vină; în Evrei 6.20 Domnul Isus a intrat dincolo de perdeaua dinăuntru ca Înainte Mergător al nostru; în Evrei 9.24 Hristos a intrat în cer, ca acum să apară înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Într-un mod așa de diferit ne este prezentat clar marele adevăr, că, așa cum Domnul a sprijinit dintotdeauna pe Iacov, El va ajuta și pe creștini credincioși să ajungă în cer. Oricât de mari ar putea fi greutățile, pe care noi le întâmpinăm, și ispitele, cărora suntem expuși pe drumul nostru, slava strălucește înaintea noastră, cu toate văile întunecate, cărarea aspră și furtunile grele. Dumnezeu ne lasă să mergem pe cărarea pelerinajului nostru în lumina acelei slave, spre care El ne conduce.

Pe lângă aceasta, Iacov a avut nu numai făgăduința că va poseda țara, ci și că Acela care i-a dat-o era totodată cu el. Și noi creștinii credincioși avem înaintea noastră nu numai cerul ca țintă precisă, ci prezența Domnului este cu noi pe cale într-acolo. Atât la începutul epistolei către Evrei, cât și la sfârșitul ei, scriitorul citează locuri din Vechiul Testament, care dovedesc că Domnul este prezent la poporul Său. În Evrei 2.12,13 avem un loc din Psalmul 22.23: „Îți voi cânta laudele în mijlocul Adunării” și din Isaia 8.18: „Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu”. Și în timp ce epistola se apropie de sfârșit, sunt citate cuvintele Domnului, pe care El le-a spus cândva lui Iacov, ca să ne arate că Domnul este cu noi tot timpul călătoriei, așa cum El a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi.” Citatele de la începutul epistolei arată pe Domnul în părtășie cu poporul Său, și locurile citate la sfârșitul epistolei vorbesc despre prezența Sa la fiecare dintre ai Săi. Desigur deseori noi nu suntem conștienți de aceasta, însă El dorește ca noi să simțim, că El este cu noi.

Deci Iacov este asigurat de sprijinul Domnului cu cuvintele: „Te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge.” În același fel epistola către Evrei prezintă harul preoțesc al Domnului, care ne păstrează în timpul călătoriei noastre prin această lume. Domnul, aflat la vârful scării, păzește pe sfinții Săi slabi, deseori eșuați, care încă stau la piciorul scării. Din Evrei 7 învățăm că Acela, „înălțat mai presus de ceruri”, „trăiește pururi” ca să mijlocească pentru aceia care sunt pe cale într-acolo. Este adevărat că omul de la piciorul scării trebuie să trăiască pentru Acela care stă la vârful scării. El trebuie să spună împreună cu Pavel: „Pentru mine a trăi este Hristos”. Însă în timp ce noi greșim așa de des în a trăi pentru El, El nu încetează să facă aceasta pentru noi. Epistola către Evrei prezintă în continuare activitatea Domnului în cer în favoarea oamenilor de pe pământ. Mai întâi aflăm din Evrei 2, că El ne poate ajuta în încercările noastre și că El face aceasta ca Unul care El însuși a suferit, atunci când a fost

ispitit, căci a te împotrivi ispitei, aceasta aduce cu sine suferințe. Domnul a suferit mai bine acestea, decât să cedeze lor. Și acum, în ceasul ispitirilor noastre, El este în stare să ajute, pentru ca noi mai bine să suferim, decât să păcătuim, prin aceea că cedăm ispitei. În continuare Evrei 4.15 ne învață că El poate să aibă milă cu slăbiciunile noastre. El nu rămâne insensibil de ceea ce suferă poporul Său în slăbiciunea trupului, căci El nu numai a trecut prin ispite, ci El a avut parte și de oboseală, de foame și de sete. În cele din urmă El mijlocește pentru noi potrivit cu cunoașterea Sa desăvârșită a nevoii noastre. În felul acesta avem sprijinul Aceluia care trăiește totdeauna pentru noi, și care poate să ne mântuiască pe deplin, până când mersul nostru pe pământ se termină în slava cerului și când timpul va fi înlocuit de veșnicie.

Atunci Domnul a spus lui Iacov, că El îl va aduce în țara pe care El i-a făgăduit-o, și din epistola către Evrei învățăm, că Domnul nu numai a asigurat slava pentru poporul Său, ci că El îi va duce în slavă. Noi citim „aducând pe mulți fii la slavă”, și că va trece numai puțin timp până când noi vom ajunge la slavă. „Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel care vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.37).

Și după cum Iacov primește în final asigurarea că Domnul Își va împlini cu credincioșie făgăduința, tot așa și nouă ne este mereu asigurată statornicia Cuvântului lui Dumnezeu. Evrei 1 ne spune, că Dumnezeu a vorbit în Fiul; Evrei 2, că, dacă cuvântul vestit prin îngeri era neclintit, atunci cu cât mai mult este cuvântul vorbit prin Fiul; în Evrei 6 aflăm că Dumnezeu nu numai a vorbit, ci El a confirmat Cuvântul Său printr-un jurământ, și Cuvântul și jurământul sunt numite două lucruri care nu se pot schimba (Evrei 6.16-18). Avem apoi în Evrei 12.25 atenționarea serioasă „să nu ne întoarcem de la Cel care vorbește din ceruri”, căci Dumnezeu va împlini Cuvântul Său. Împărățiile oamenilor vor fi zguduite și vor trece, ca să facă loc unei Împărății veșnice, care nu poate fi zguduită. Și în final ni se amintește că, dacă Dumnezeu a vorbit, noi ne putem încrede pe deplin în El, căci ceea ce El a făgăduit, El va și împlini (Evrei 13.5,6).

Avem deci în epistola către Evrei o interpretare creștină a visului lui Iacov. Epistola începe cu Hristos în slavă, apoi ni se spune cine este această Persoană minunată, despre care stă scris: „Dar Tu rămâi!” și „Tu ești Același”. Cu trecerea în zbor a timpului și cu trecerea anilor fiecare se schimbă; dar în Hristos în slavă avem pe Unul care rămâne, care nu Se schimbă. După aceea pe parcursul epistolei ne este prezentată lucrarea de har bogată, pe care El o face. El duce pe mulți fii la slavă, El îi însoțește pe drum, El îi sprijină în ispite, El simte împreună cu ei în slăbiciunile lor, El mijlocește pentru ei în necazurile lor. El ne reprezintă în cer înaintea lui Dumnezeu și peste puțin timp va reveni, ca să ne ia în slavă. Învățăm astfel cine este Hristos, ce face El și ce va face El în curând. Ce binecuvântată este deci poziția omului la picioarele scării, când el umblă în lumina slavei Omului, care stă deasupra ei.

Tradus de la: [Jakobs Traum - seine neutestamentliche Erfüllung](#)

Extras din „Jacob's Dream”
în *Edification*, Anul 6, 1932, pag. 263, 285.

Traducere: Ion Simionescu